

ceny (k němuž skutečně také došlo u lichevního soudu v Hr. Kr.). Tato okolnost odůvodňuje zajisté předpoklad, že se obžalovaný subjektivně pokládal za obviněného, a lze proto důvodně tvrditi, že jeho výpověď byla v podstatě odpovídáním se obžalovaného a nikoliv seznáním svědeckým. Jde zde o případ, v němž byla obžalovanému svědecká výpověď vynucena, poněvadž byl slyšen jako svědek přes to, že byl zřejmě podezřelý z trestuhodného účastenství na lichevní trestní věci A. S. tvořící předmět výslechu a tak byl donucen říci nepravdu, nechtěl-li sebe prozraditi a tím svůj vlastní trestní čin lichevní dožnati. Přes to, že soudu nalézacímu muselo býti podezření proti T. zjevno, nařídil výslech T. jako svědka a přivedl jej ve skutečnosti — podezřelého a obviněného z trestního činu v předpokladu, že si stěžovatel při tomto výslechu byl toho vědom, že, vypoví-li pravdu, přivede sama sebe v nebezpečí trestního stíhání, a že se tedy při tom cítil obviněným — do situace, v níž mu nezbylo nic jiného, než udati vědomě nepravdu, nechtěl-li sebe sama obviniti.

Zda se ovšem stěžovatel při tomto výslechu skutečně cítil obviněným a zda proto udáním nepravdy chtěl pomoci jen sobě a nikoliv tehdejší obžalované A. S., nalézací soud vůbec nezjistil vycházející z názoru nabytého nesprávným výkladem zákona, že vědomě udání nepravdy osobou formálně jako svědka slyšenou každým způsobem podmiňuje již skutkovou podstatu zločinu dle § 197, 199 a) tr. z.

Tím však jest rozsudek stížen zmatkem dle č. 9 a) § 281 tr. ř. a bylo proto u vyhovění zmateční stížnosti rozsudek, pokud jím stěžovatel byl uznán vinným uvedeným trestním činem, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících zrušiti a ježto z nedostatku potřebných zjištění nelze ihned ve věci samé rozhodnut, dle § 288, č. 3 tr. věc vrátiti soudu prvé stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Rozhodnutí nejvyššího jako zrušovacího soudu ze dne 30. listopadu 1923 č. j. Kr-I 1183-22.

Dr. Adolf Konečný.

Pensijní premiové rezervy ze zrušených náhradních smluv cizích zaměstnavatelů nutno převáděti v měně československé.

Rozhodnutím ministerstva sociální péče ze dne 19./IX. 1922 č. j. 7468/IV/3ai 22, bylo vysloveno, že Priv. rakousko-uherská

společnost státní dráhy ve Vídni jest povinna převésti premiové rezervy ze zrušených náhradních smluv Všeobecnému pensijnímu ústavu v měně československé.

Nejvyšší správní soud stížnost zamítl jako bezdůvodnou. Rozhodnutí svoje odůvodnil úvahou, že pensijní pojištění založeno jest nesporně na kapitálové úhradě. Dle místních poměrů vyšetří se hodnota požitků zaměstnanců, dle těchto zařazení pojištěných do tříd služného, dle těch opět premie, které zaměstnavatel a zaměstnanec musí platiti a z kterých shromáždí se premiová reserva a uhražovací kapitál sloužící k úhradě důchodů. Již z těchto úvah stejně se podávajících ze zákona z 16. XII. 1906, č. 1 ř. z. a 1907, jako z cís. nař. z 25. VI. 1914, č. 138 ř. z. a zákona z 5. II. 1920, č. 89 sb. z. a n. jde, že místo podniku jest pro platy ty rozhodné, že smlouvy náhradní, kterými povinnému pojištění má býti zadostiučiněno, řídí se dle zákonů sídla podniku a že důchody z pensijního pojištění dlužno platiti v té měně, ve které je placena mzda a premie.

Je-li tedy při pojistné příslušnosti dřívější nositel pojištění povinen odevzdati novému nositeli pojištění premiovou rezervu, potřebnou ke krytí získaných nároků přestupujícího pojištěnce, a to nejméně částku, odpovídající premiové rezervě, která by tu byla, kdyby zaměstnanec byl býval pojištěn u Všeobecného pensijního ústavu po započítatelnou dobu, není pochyby, že tyto premiové rezervy, po případě uhražovací kapitál musí býti převeden ve měně, která platila na místě podniku v den změny, a v případě pozdějšího plnění, která na její místo nastoupila, tak, aby nový nositel pojištění měl fond v téže měně, ve které svého času bude musiti rentu vypláceti.

Ve sporném případě jedná se o závazek platný na území státu Československého, vzešlý 1. ledna 1919 v korunách rakousko-uherské měny. Závazek ten dlužno posuzovati dle § 6 zák. z 10. IV. 1919, č. 187 sb. z. a n., kde jest vysloveno, že závazky znějící na koruny rakousko-uherské měny, které jsou splatny v oblasti Československého státu, platí se v korunách československých.

Nález nejv. spr. soudu ze dne 18. ledna 1924, č. 822/24.

Dr. A. J. Jindřich.

D E N Í K.

Reforma civ. práva procesního v Německu. Podle zmocňovacího zákona z 8. prosince 1923 došlo v Německu k obsáhlé